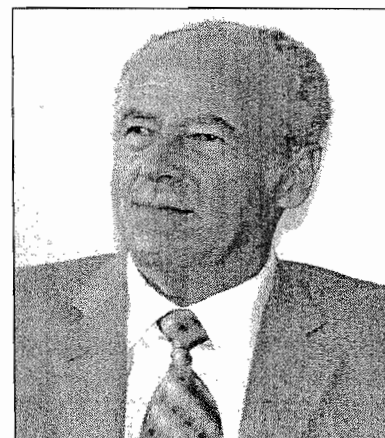

Interviu cu domnul prof. univ. dr. ing. Gheorghe SIN,
Președinte al Academiei de Științe Agricole
și Silvicultură „Gh. Ionescu Șișești“

CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ ȘI PERFORMANȚA AGRICULTURII ROMÂNEȘTI

1 – Care este situația actuală a agriculturii și ce perspective există pentru creșterea performanței în acest domeniu?

Agricultura noastră are potențialul asigurării depline cu produse agroalimentare necesare populației României, existând și rezerve însemnate pentru export. Actuala producție agricolă nu reflectă acest potențial, din diferite motive, cel mai important fiind managementul, care înseamnă organizare, know-how, input-uri necesare, gândire economică, precum și un cadru legislativ favorabil unei agriculturi intensive, performante și, bineînțeles, durabile. Toți factorii menționați mai sus sunt deficitari la noi, contribuind la obținerea unor rezultate nesatisfăcătoare, comparativ cu agricultura altor țări, chiar vecine nouă. Producțiile și rentabilitatea culturilor variază foarte mult, astfel că întâlnim exploatații rudimentare specifice majorității micilor gospodării, precum și exploatații mai mari, competitive (sub aspecte tehnice și economice) cu cele din țările avansate.

Jumătate din terenul agricol aparține marilor exploatații, iar cealaltă jumătate gospodăriilor mici și mijlocii, aceste două grupe mari de exploatații trebuind să coexiste, pentru că ele reprezintă mediul social rural din țara noastră, cu particularități și cerințe distincte, de care decidenții politici și legislația promovată trebuie să țină seamă.

Condițiile naturale din țara noastră și potențialul agricol existent ne îndreptățesc să ne dorim o agricultură performantă, durabilă.

Contribuția substanțială la sporirea producției o au îngrășămintele, dar acestea se aplică în doze necorelate cu cerințele culturilor și într-un dezechilibru între elementele nutritive.

Infestarea cu buruieni, atacul de boli și dăunători și deficitul de apă în perioadele critice de consum al plantelor, care

nu poate fi acoperit din cauza posibilităților limitate de irigare, sunt factori care diminuează anual recoltele în România, mult mai mult decât în alte țări.

○ Creșterea producției la hectar se poate obține, într-o anumită măsură, chiar fără investiții suplimentare, respectând reguli elementare la îndemâna cultivatorilor cu posibilități tehnice și financiare mai reduse, cum ar fi: semănatul în *perioada stabilită ca optimă* și asigurarea unei densități optime a plantelor. În sudul țării, există lanuri întinse cu floarea-soarelui înflorită, fără a se zări vreo stupină care poate asigura polenizarea plantelor. S-ar obține ușor creșteri de producție la floarea-soarelui și, odată cu acestea, și o recoltă considerabilă de miere.

Dotarea tehnică foarte bună pe care o au unele exploatații, respectiv cele mari, asigură efectuarea lucrărilor în momente optime, potrivit cerințelor culturilor și la indici calitativ superiori care contribuie semnificativ la creșterea producțiilor, comparativ cu posibilitățile modeste ale exploatațiilor mici, de semisubzistență.

Dacă vrem o agricultură performantă, competitivă și aducătoare de profit *trebuie asigurați în optim toți factorii de producție*, menționați anterior.

O analiză atentă, responsabilă a cauzelor generatoare de producții sub potențialul existent și luarea unor măsuri concrete specifice fiecărei grupe de exploatații constituie o componentă hotărâtoare a unei strategii realiste și eficiente pentru evoluția pozitivă a agriculturii românești.

În ultimii 25 de ani, toate programele partidelor politice au susținut propagandistic importanța dezvoltării agriculturii, însă realitatea ne arată că progresul, sub toate aspectele lui, se sesizează puțin, anemic. Și totuși, am avea forța de a produce mai mult, mai bun și mai ieftin, să recuperăm piața pier-

dută imediat după anul 1990. Produsele românești sunt cerute și căutate în piață.

Abundența de reclame pentru marfa de import ar trebui să ne trezească, să fim ofensivi pentru impunerea produselor românești, așa cum se întâmplă în alte țări care au programe cu obiective bine urmărite, pentru promovarea produselor lor naționale.

Fără să mai insist asupra calității îndoielnice a multor produse importate, cred că la nivel național trebuie susținută și dusă o *politică clară, chiar agresivă, de reducere a importului de produse agroalimentare*, prin înlocuirea lor cu cele românești. Dar, pentru asta, guvernanților le revine luarea unor măsuri care să stimuleze producția autohtonă. Altfel, vom continua să stăm la cheremul altora, care să ne dea să mâncăm ce refuză ei.

2 – Agricultura și-a conservat funcția de producere a alimentelor pentru om și a furajelor pentru animale. Care este însă funcția socială a agriculturii?

Funcția socială a agriculturii constă în două aspecte principale: *oferă produsele necesare alimentației, fără de care ființa umană n-ar exista, iar în al doilea rând, nu trebuie să uităm că aproape jumătate din populația țării locuiește în mediul rural, ocupația acesteia fiind legată direct de agricultură.*

Dacă ne referim la protejarea și conservarea resurselor naturale, aici se pot menționa mai multe lucruri deosebit de importante.

Am spus că România are potențial agricol, are resurse favorabile unei agriculturi rodnice.

Principala sursă pentru producția agricolă o reprezintă solul. S-a afirmat că avem soluri bogate, însă fertilitatea acestora se deteriorează, scade atât prin exportul de substanțe nutritive, odată cu recoltele, cât și prin practici agricole greșite, neadecvate.

Fertilitatea solurilor a scăzut foarte mult în ultimele decenii. Conținuturile solurilor în humus, fosfor, potasiu și alte elemente au scăzut, iar aplicarea îngrășămintelor se face de cele mai multe ori haotic.

Cartarea agrochimică a terenurilor agricole, care se făcea periodic la 3 – 4 ani, înainte de 1990, acum aproape nu mai există. Pe baza cartării se stabilea un *program științific de fertilizare a culturilor*, care asigura utilizarea eficientă a îngrășămintelor, pentru obținerea unor producții sporite.

○ Deteriorarea însușirilor solului are loc prin practici agricole necorespunzătoare, care conduc la apariția unor fenomene ce afectează grav potențialul productiv, cum sunt compactarea, acidifierea, reducerea conținutului de humus, sărăturarea și, nu în ultimul rând, eroziunea solului ca urmare a reconstituirii dreptului de proprietate în zonele colinare, în fâșii de teren din deal în vale și a executării lucrărilor agricole în aceeași direcție.

La intensificarea eroziunii, care înseamnă pierderea stratului de sol fertil, contribuie hotărâtor defrișarea vegetației

forestiere, de care începem, în sfârșit, să ne dăm seama, prin catastrofa despăduririlor.

Dacă în alte țări există o lege care vizează protecția solului și obligația de asigurare a unui bun management al acestuia, noi nu avem așa ceva, deși există un proiect în acest sens, care zace de peste zece ani, la Parlament, în așteptare pentru dezbatere. Solul este o avuție națională inestimabilă, care trebuie să ne intereseze.

Vorbim de dezvoltare durabilă, fără să fim conștienți de ceea ce înseamnă aceasta. Dezvoltarea durabilă a agriculturii se bazează, în primul rând, pe grija pentru *păstrarea potențialului productiv al solului*. De aceea, noi toți, agronomi, agricultori și decidenți politici și administrativi trebuie să fim preocupați de protejarea fertilității solului, care reprezintă suport de existență și viață pentru populație.

○ O altă resursă, un bun de care trebuie să avem grijă, o constituie biodiversitatea, resursele genetice vegetale și animale, de a căror valoare încă nu suntem conștienți, dovadă fiind *inexistența unui act legislativ* care să protejeze și să susțină efectiv conservarea fondului genetic de care dispunem. Cu 25 de ani în urmă, s-a înființat *Banca de resurse genetice vegetale de la Suceava*, care și-a dezvoltat și diversificat activitatea, ajungând astfel să dețină în conservare 340 specii cu peste 17.000 genotipuri diferite.

Această instituție, care devenise recunoscută pe plan internațional, a fost inclusă în cadrul Laboratorului central de controlul semințelor(!), ceea ce constituie o desconsiderare a rolului important pe care îl are, prin reducerea atribuțiilor și posibilităților de colaborare directă cu instituții similare din țară și străinătate. Potrivit Legii nr. 45/2009 aceasta trebuia să fie o instituție cu personalitate juridică, alături de celelalte unități de cercetare agricolă ale Academiei de Științe Agricole și Silvicultură.

Numeroși cercetători din alte țări cutreieră lumea pentru identificarea și colectarea de noi surse genetice, în timp ce noi nu suntem în stare să păstrăm ceea ce avem în țara noastră. Bogăția prin diversitatea resursei genetice existente în România constituie o bază valoroasă pentru crearea unor noi soiuri de plante și o garanție pentru adaptabilitatea și stabilitatea acestora la variația condițiilor de mediu specifice țării noastre.

3 – Care este aportul cercetării științifice și al dezvoltării tehnologice, la nivel național, pentru atingerea parametrilor de creștere a producției și a eficienței economice în agricultura românească?

Cercetarea științifică are menirea de a pune la dispoziția agricultorilor creații noi (soiuri și rase de animale), diferite produse noi sau îmbunătățite, utilizabile în procesul de producție, informații și recomandări utile care să contribuie la creșterea cantitativă și calitativă a producției agricole, precum și la competitivitatea economică a acesteia pe piață.

Pornind de la acest deziderat, dezvoltarea unei activități organizate de cercetare începe odată cu înființarea Institutului de Cercetări Agricole al României (ICAR) în 1927, cu o rețea de stațiuni experimentale amplasate în diferite zone ale țării, care, prin lege, au primit în proprietate suprafețe necesare cercetărilor și producerii de semințe.

După anul 1950, se înființează o amplă rețea de institute și stațiuni de cercetare cu diferite profile, numărul acestora ajungând la 121, cu o suprafață în administrare de 160.000 ha.

În prezent, mai funcționează eficient 50 de unități, iar suprafața de teren s-a redus la sub 30.000 ha, ca urmare a retrocedărilor legale și ilegale pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

○ Dintre rezultatele activității de cercetare pot menționa crearea de soiuri și hibridi noi de plante, mai bine adaptate la condițiile naturale din țară, cu productivitate sporită și toleranță ridicată la boli și factori nefavorabili de mediu (ger, secetă, arșiță), cu însușiri calitative superioare ale producției. Înainte de 1990, creațiile românești ocupau din suprafața cultivată 100% la grâu, floarea-soarelui, peste 80% la porumb, plante furajere și soia, situații similare fiind și în cazul speciilor horticole.

După 1990, competiția cu soiurile străine aduse în țară, favorizată de indiferența față de cercetarea agricolă, care a condus la reducerea drastică a acestei activități, a determinat ajungerea în situația în care ponderea soiurilor românești a scăzut mult la unele specii, deși cultivatorii și consumatorii apreciază și cer produsele autohtone. *O reevaluare a rolului și aportului real al cercetării românești la promovarea unei agriculturi performante ar fi benefică atât pentru economia țării, cât și pentru agricultori.*

O altă contribuție a cercetării o reprezintă elaborarea tehnologiilor de cultivare a speciilor agricole cu recomandări privind rotația culturilor, epoca și densitatea de semănat, fertilizarea, combaterea buruienilor, bolilor și dăunătorilor, irigarea și recoltarea, în funcție de particularitățile soiurilor și ale zonelor de cultură, pentru a se obține cât mai mult, cu consumuri și cheltuieli cât mai reduse.

Este mare nevoie de aceste cercetări care aduc precizări tehnologice specifice condițiilor de sol și climă din țara noastră, pentru care informații și recomandări formulate în altă parte nu se potrivesc la noi, știut fiind că cercetarea agricolă are caracter zonal, aceasta fiind și explicația existenței mai multor stațiuni și centre de cercetare și testare atât în țara noastră, cât și în străinătate.

Ce este recomandabil în Bărăgan, nu este valabil în Transilvania sau în Moldova, cu atât mai mult în cazul în care s-ar crede că agrotehnica din alte țări s-ar potrivi și în România. În acest sens ar trebui să se conștientizeze faptul că este nevoie de cercetare agricolă românească desfășurată în condițiile de climă și sol specifice fiecărei zone din țară.

O altă activitate a institutelor de cercetare o constituie producerea de semințe și material de plantat cu valoare biologică ridicată, care au fost puse la dispoziția producătorilor agricoli.

4 – *Ce rol își poate asuma Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu – Șișești” în creșterea performanțelor agriculturii ?*

Potrivit legii, Academia de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu – Șișești” (ASAS), este forul național de consacrare academică și de coordonare a activității de cercetare științifică. Prin secțiile sale de specialitate, ASAS asigură o corelare a temelor de cercetare derulate în unități, pentru concentrarea asupra obiectivelor stabilite, pentru dezvoltarea colaborărilor atât între institute și stațiuni, cât și cu universitățile agricole, precum și cu instituții științifice din străinătate. Pe aceeași linie sunt organizate dezbateri pe probleme actuale ale agriculturii și dezvoltării rurale cu participare largă a celor interesați, inclusiv a fermierilor.

Considerăm că potențialul de consultanță al ASAS nu este folosit la nivelul necesar de către decidenții politici și administrativi, față de care ne-am manifestat deseori disponibilitatea. Cred că ar fi bine ca toate actele normative ale MADR, cu caracter tehnic să fie avizate, înainte de difuzare, de către ASAS pentru a asigura acuratețea științifică și claritatea acestora.

5 – *Este nevoie de o reorientare, redimensionare și restructurare a sistemului A.S.A.S. în măsură să asigure îndeplinirea funcțiilor și a obiectivelor previzionate?*

Da, este nevoie de acest lucru, care este prevăzut și în Legea nr. 45/2009, cu modificările și completările ulterioare.

Sunt propuneri de redimensionare, prin reorganizarea sau desființarea unor unități care nu mai au potențial de cercetare, prin fuzionarea acestora, astfel ca activitatea de cercetare să fie concentrată acolo unde avem resursa umană competentă și dotarea corespunzătoare cercetărilor. Din păcate, birocrăția existentă întârzie punerea în practică a acestor propuneri.

În legătură cu aceasta, încă din anul 2002, prin Legea nr. 290 s-a prevăzut ca un număr de unități de cercetare care nu mai au potențial de cercetare să fie reorganizate în societăți comerciale. Nu s-a întâmplat nimic. Legea nr. 45/2009 prevede ca aceste unități să fie preluate de ADS și reorganizate în societăți comerciale sau desființate, având în vedere că unele nu mai au niciun personal, sunt lăsate de izbeliște, patrimoniul acestora deteriorându-se sau dispărând prin furturi de la o zi la alta. Repetatele noastre atenționări și solicitări de rezolvare a stării intolerabile în care se găsesc aceste unități, la ADS și MADR, nu au schimbat situația.

○ Revenind la restructurare, ASAS consideră necesare următoarele acțiuni: rezolvarea situației menționate mai sus, a unităților nefuncționale, prin desființare, concentrarea activităților de cercetare în unități cu potențial real, inclusiv prin fuzionarea unora, finanțarea cercetării agricole potrivit legii existente, rezolvarea problemei arieratelor.

Conducerea MADR consideră ca prima măsură a restructurării să fie trecerea unităților de cercetare de la ASAS în subordinea ministerului. Referitor la această opinie, ASAS are serioase reticente, întrucât va favoriza ingerința factorului politic, cu consecințe lesne de întrevăzut.

6 – *Resursele umane folosite în cercetarea agricolă românească sunt în concordanță cu nevoile actuale? Ce puteți spune despre dimensiunea și calitatea potențialului uman utilizat în activitatea de cercetare?*

Resursele umane existente în cercetarea agricolă nu sunt, cel puțin numeric, la nivelul nevoilor actuale. În prezent mai activează cca. 470 de cercetători, față de 2.500 câți erau în 1990. Consider că aceștia sunt bine pregătiți profesional și capabili să abordeze noi teme de cercetare. Scăderea continuă a numărului acestora s-a datorat *subfinanțării, salariilor total neatractive și lipsei de stabilitate și continuitate a activității* generate de sistemul de finanțare, adică autofinanțare, numai din proiecte obținute în urma unor competiții organizate pe niște fonduri derizorii, la 3 - 4 ani o dată, și din alte venituri proprii. Greu reușim să atragem tineri în unitățile de cercetare, care vin, învață ceea ce trebuie, fac și stagii de specializare în străinătate, își susțin doctoratul și apoi pleacă, acceptând ofertele generoase ale unor firme care îi iau gata pregătiți profesional. Investim în folosul altora!

○ Problema resurselor umane în cercetare este cea mai gravă, foarte greu de rezolvat, nu numai datorită subfinanțării și neatractivității, ci mai ales prin faptul că tinerii veniți în cercetare nu mai au mentori, care să-i învețe, să-i formeze, să le transmită din cunoștințele și experiența acumulate de-a lungul anilor.

Ajungem repede în situația în care vom apela la *importul de inteligență*, pentru că inteligența românească, neglijată de noi, se pune în slujba altora. Nu e bine!

7 – *Care considerați că ar trebui să fie prioritățile cercetării agricole românești și ce posibilități există în realizarea unor cercetări interdisciplinare?*

Obiectivele actuale ale cercetării agricole au în vedere problemele majore cu care se confruntă producția agricolă, dintre care aș menționa: *efectele schimbărilor climatice* (secete, fenomene extreme), *utilizarea cercetărilor de biotehnologie*, *deteriorarea potențialului de fertilitate a solului*, *intensificarea atacului bolilor și dăunătorilor*, *degradarea biodiversității și altele*, acestea referindu-se mai ales la producția vegetală, pentru care cercetarea trebuie să găsească soluții. Și în domeniul cercetării zootehnice sunt de abordat aspecte privind *ameliorarea genetică prin biotehnologii de reproducție*, *asigurarea bunăstării animalelor*, *tehnologii de întreținere și hrănire*, *prevenirea și combaterea bolilor*.

Dorim ca exploatațile agricole să devină performante, să producă mai mult, mai bun și mai ieftin, dar nu oricum, ci durabil.

8 – *Cum vedeți interdependența dintre cercetarea fundamentală și cercetarea aplicativă în domeniul agriculturii?*

Este greu de făcut o delimitare clară între cercetarea fundamentală și cea aplicativă, chiar și definițiile acestora fiind variate, cu posibilități de interpretare.

Cercetarea agricolă are un *caracter predominant aplicativ*, oriunde în lume, iar cea fundamentală oferă concepții și căi noi de abordare științifică a interacțiunii factorilor biologici, implicați în procesele vitale ale organismelor vegetale și animale. Cercetarea fundamentală presupune, în primul rând, *personal specializat* cu o foarte bună pregătire profesională și o dotare tehnică „de ultimă generație”. O asemenea cercetare nu se face cu cercetători cărora nu li se asigură stabilitate, continuitate și bineînțeles, o retribuție pe măsură, chiar dacă dovedesc pasiune pentru investigația științifică. Ei vor merge acolo unde au condiții excelente de lucru, unde munca lor este recunoscută și respectată. Agenția Națională de Cercetare Științifică și Inovare ar trebui să se preocupe de *crearea unui cadru favorabil acestei activități*, prin care să se atragă personal dornic de cercetare, care să fie stimulat și sprijinit în afirmarea valențelor sale generatoare de nou.

9 – *Cine pot fi beneficiarii rezultatelor cercetării științifice agricole și cum pot fi acestea implementate în practică?*

Beneficiarii cercetării agricole sunt, în primul rând, agricultorii, cultivatorii de cereale, plante tehnice și furajere, crescătorii de animale, precum și toți ceilalți care activează în sectoare conexe agriculturii, inclusiv procesatorii produselor agricole primare. Beneficiari ai cercetării sunt și cadrele didactice din învățământul preuniversitar și universitar care folosesc rezultatele cercetării pentru completarea și actualizarea cursurilor predate.

În ce privește implementarea rezultatelor cercetării în practică, aceasta revine într-o anumită măsură și cercetătorilor, care, însă, puțini la număr, nu își pot asuma această sarcină, ei trebuind să-și facă meseria de cercetător. Unitățile de cercetare organizează diferite acțiuni demonstrative cu invitarea fermierilor, în câmpurile experimentale, unde au loc discuții pe probleme concrete, precum și alte activități de difuzare a informațiilor și recomandărilor practice (dezbatere, conferințe, publicații, intervenții la radio și televiziune, consultanță individuală).

Transferul rezultatelor cercetării trebuie să fie făcut de un organism specializat, *Serviciul de Consultanță*.

În 1998 s-a înființat Agenția Națională de Consultanță Agricolă (ANCA), în urma unor demersuri și acțiuni de pregătire a personalului acesteia, la care am participat ca inițiator al acestei instituții.

S-au derulat proiecte finanțate de Uniunea Europeană pentru dezvoltarea și perfecționarea activității ANCA, personalul acesteia fiind bine pregătit pentru realizarea obiectivelor ce

le avea, astfel că ajunsese să-și îndeplinească misiunea pentru care fusese investit. Din păcate, reorganizările repetate care au avut loc ulterior au dus la desființarea unei instituții existente în toate țările cu agricultură avansată, care își dovedise eficiența. Acum se preconizează ca atribuțiile acesteia să fie preluate de Camerele Agricole, care sunt într-un proces de înființare de câțiva ani, fără perspectivă de finalizare.

Consider ca stringent necesară reorganizarea și reînvierea activității de consultanță, foarte utilă, în primul rând, agricultorilor, dar și Ministerului Agriculturii, precum și Cercetării Agricole, partener în activitatea de diseminare a informațiilor tehnice și economice de care au nevoie producătorii agricoli.

○ Fără acest *Serviciu de Consultanță*, numit și de *Extensie*, ațiunile actuale ale Ministerului Agriculturii de a transmite informații privind politicile sale sau cele referitoare la PNDR și la posibilitățile de accesare a fondurilor europene își vor atinge parțial obiectivele, întrucât este nevoie de un personal cu capacitate de comunicare, care să acționeze permanent prin diseminarea informațiilor la nivelul celor interesați.

Pe de altă parte, acest *Serviciu* trebuie să preia oferta de informații de la cercetare și să o transfere agricultorilor, acționând și în sens invers, adică să aducă în atenția cercetătorilor probleme cu care se confruntă producătorii agricoli. Asemenea sistem funcționează perfect în SUA și statele vest-europene, rezultatul fiind relevat de competitivitatea fermelor din aceste țări, cărora li se asigură know-how-ul necesar. Acad. Gheorghe Ionescu Șișești, cu 80 de ani în urmă, atrăgea atenția asupra nevoii de instruire a agricultorilor, deosebind patru componente: *educația spiritului, educația tehnică, educația disciplinei și educația socială (cooperatistă)*, toate integrate într-un concept unitar care trebuie să constituie obiectivul major al educației rurale. Din păcate, nu se face aproape nimic în această direcție.

10 – Finanțarea cercetării agricole românești este insuficientă. Există, din acest punct de vedere, modalități de susținere a resursei umane și a potențialului tehnic? Cum poate fi atras personalul de înaltă calificare să lucreze în domeniul cercetării?

Potrivit Legii nr. 45/2009, finanțarea cercetării agricole se face din venituri proprii și din subvenții de la bugetul de stat. *Ne finanțăm exclusiv din venituri proprii, subvențiile bugetare neexistând, din diferite motive fără teme.*

Veniturile proprii provin din valorificarea pe piață a semințelor din soiurile românești și a altor produse, precum și din proiecte câștigate prin competiție. Accesul la competițiile de proiecte este blocat de datoriile la bugetul de stat ale unităților de cercetare. *Disponibilitatea unor fonduri ale UE pentru cercetare, după informațiile noastre, este condiționată de existența unor parteneriate cu agenți economici privați. Parteneriatul public-privat nu are legislație clară, iar solicitarea noastră pentru clarificări, la Ministerul Finanțelor și Mi-*

nisterul Justiției, a avut ca rezultat răspunsuri confuze cu trimiteri de la un minister la altul.

Pentru datoriile existente, ANAF-ul blochează conturile unităților și scoate la vânzare bunurile statului(!), care se înstrăinează pe nimic.

Subfinanțarea voită a condus la reducerea numărului de cercetători, cu efecte de lungă durată, la o dotare insuficientă și, în final, la diminuarea forței de creație românească. Dacă s-ar fi respectat prevederile legii, situația ar fi fost alta. O serie de unități au acumulat datorii la bugetul de stat, pe care le putem considera ca fiind de fapt fondurile bugetare ce trebuiau, potrivit legii, să susțină activitatea de cercetare. În această stare de lucruri, întrebarea dvs, și anume, cum poate fi atras personalul calificat în cercetare, are un răspuns la care ar trebui să răspundă și cei care nu respectă legea.

Cercetarea agricolă la nivel național, numai prin autofinanțare nu există decât în România. Mă întreb dacă acest sistem, stabilit după 1995, nu este oare menținut pentru a se elimina creația științifică în România? În loc să valorificăm potențialul științific românesc, preferăm să apelăm la inteligența altora, care ne va costa foarte mult. Fără a intra în amănunte, avem destule exemple care justifică îngrijorarea noastră.

11 – Ce măsuri de sprijin financiar și legislativ ar trebui avute în vedere în scopul susținerii activității de cercetare-dezvoltare în agricultura românească ?

Răspunsul la această întrebare este deja dat: promovarea urgentă a prevederilor Legii menționate și rezolvarea arietărilor pentru care Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și Ministerul Finanțelor Publice au atribuții în acest sens.

ASAS se va preocupa de dezvoltarea tematicii de cercetare în concordanță cu obiectivele dezvoltării agriculturii, care trebuie să devină eficientă și competitivă.

○ La nivel decizional trebuie să se hotărască dacă se mai dorește sau nu cercetare agricolă românească. Dacă da, răspunsul trebuie concretizat prin măsuri urgente, unele revenindu-i și Academiei, în sensul restructurării rețelei unităților, al creșterii responsabilităților conducerilor unităților, cărora trebuie să li se asigure mijloacele necesare realizării sarcinilor ce le revin. S-a exprimat și opinia că ASAS n-ar asigura un management corespunzător unităților. În situația în care nu poți oferi condițiile minime pentru activitate normală de cercetare, nu poți cere nici realizarea unor indicatori la parametri dorțiți. *Înțelegem potențialul financiar limitat al țării noastre, dar nu putem fi de acord cu perpetuarea actualului sistem de autofinanțare a cercetării agricole, neîntâlnit în nicio țară a Uniunii Europene.*

Mai avem un strop de speranță că decidenții politici vor conștientiza rolul și importanța aportului activității de cercetare în agricultura și mediul rural din România, de care depind bunăstarea, existența și viitorul nostru. □

*Interviu realizat de
dr. Gh. N. IOSIF*